

Koning van de barraca's

Van Femke van Zeijl verscheen eveneens bij
Ambo|Anthos uitgevers

Een nacht in een vizel
Gin-tonic & cholera

FEMKE VAN ZEIJL

Koning van de barraca's

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit boek is mede tot stand gekomen dankzij een reisbeurs
van het Nederlands letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 472 0300 1

© 2014 Femke van Zeijl

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Alireza Behrooz/500px Prime

Foto auteur © Victor Ehikhamenor

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

I

Hij boog voorover om de bal midden op het verschoten laken te kunnen raken, negerend dat de rand van de pooltafel in zijn heupbeenderen sneed. Juist wilde hij stoten, toen een helle vrouwenlach hem uit zijn concentratie haalde. De keu schampte de bal, die daarop slechts een stukje verder wiebelde.

Zijn tegenstander Charlie, die eigenlijk Joaquim heette, lachte.

‘Ga je sje allemáál weggeven?’ hoonde de tandeloze trompettist, en hij nam de beurt over.

Daniel zette zijn stok tegen het lage muurtje van de barraca en pakte zijn Amstel van de grond. Hij nam een slok. Waarom was hij zo stom geweest met dit potje in te stemmen? Hij wist toch hoe Charlie hem al na vijf minuten op de zenuwen werkte. Net iets te hard zette hij het bierflesje terug op de vloer, naast de tuinstoel die met de

rugleuning tegen het zijmuurtje stond. Hij trok de stoel naar zich toe om te gaan zitten, maar bedacht zich. De ledematen van het meubel waren allemaal al eens afgebroken geweest en gerepareerd met waslijndraad, geregen door gaten die met een gloeiende spijker in het plastic waren gesmolten. Zelfs zijn geringe gewicht zou weleens te veel kunnen zijn, besloot hij, en hij bleef staan.

Zo kon hij ook uitvissen waar die lach die hem zo afleidde vandaan kwam. Het moest haast wel uit de kroeg hiertegenover zijn.

De zandpaden die de barraca's van Museo van elkaar scheidde, waren nog geen twee man breed. Vanuit dit café kon Daniel de gesprekken in de kroeg aan de overkant woordelijk volgen, ook omdat er boven de brokkelmuurtjes geen ruiten zaten, maar enkel betongaas. Zelfs op een snoeihete zondagmiddag als deze waaide er een bries door de aaneenschakeling van zuipketen. Zo bleef de pislucht – bij gebrek aan schoon sanitair leegden de kroeggangers hun blazen bij voorkeur in de verlaten paden tussen de marktkramen – nooit lang hangen.

Op marktdagen schuifelden er vrouwen in *capulana's* over de paden. Met deze wikkelrokken ontnamen ze dan het zicht op de andere kant van het pad. Maar vandaag waren ze er niet. Vrouwen kwamen doordeweeks naar de markt voor de tomaten en aubergines, op zondag kwamen de mannen er voor het bier. De rest van de week trouwens ook.

Het was rustig in Dona Maria's barraca. Al bij zijn eerste bier had de waardin tegen Daniel geklaagd over het gebrek aan klanten. Niet dat er veel mensen in haar bar pasten: de pooltafel liet aan de zijkanten net genoeg

ruimte voor een rij stoelen. Als het druk was, moesten degenen die daarop zaten soms opstaan om te voorkomen dat ze een elleboog of keu in hun gezicht kregen. Daar hoefden Charlie en Daniel zich vandaag geen zorgen over te maken.

Weer hoorde Daniel die lach. Hij klonk als die van een toneelspeelster. Hij rekte zijn nek om te kunnen zien wat er zich aan de overkant afspeelde. Het was er drukker dan bij Dona Maria.

Pas toen er iemand opstond, zag hij de brunette zitten. Ze tilde net haar hand op, haar wijsvinger omhooggestoken, een betoog aanheffend. Haar gebaren waren net zo overdreven als haar stem; alsof ze optrad voor een publiek. Hij tuurde door de afscheiding van betongaas om haar vormen beter te kunnen onderscheiden.

Er prikte iets in zijn linkerzij. Zijn tegenstander stond met de biljartstok onder zijn ribben te porren om aandacht. Met moeite draaide Daniel zijn lijf richting pooltafel, zijn hoofd nog steeds bij de brunette. Hij kon zijn aandacht nauwelijks bij het spel houden en al helemaal niet bij de verhalen van zijn tegenstander, die zich stevast verloor in antiregeringstirades – vandaag had hij gefulmineerd tegen de broodprijshoging – of in zijn veroveringen van weleer, toen Maputo nog een aanlegplaats was voor jazzmuzikanten en de vrouwen die achter hen aan liepen. Tientallen keren had Daniel de verhalen al gehoord. Nog nooit had hij de muzikant met een vrouw gezien, maar hij ouwehoerde er in de verleden tijd des te meer over.

Weer verklootte Daniel een stoot. Hij kapte ermee.

‘Charlie,’ onderbrak hij een anekdote die hij al eerder

had gehoord, over een Française die klaarkwam door tegen zijn knie op te rijden, 'ik moet aan een projectje.'

Daniel legde de keu op de pooltafel, pakte zijn bier en goot het vocht in een keer naar binnen. Toen sloeg hij een arm om Charlies schouder en liet zijn ogen uitdrukkelijk naar de overkant koersen, opdat zijn metgezel zijn blik zou volgen. Die had ondanks zijn leeftijd nog prima ogen, die oplichtten toen ze de vrouw in beeld kregen.

Hij tuitte zijn lippen en floot door de gaten die al jaren geleden in zijn gebit waren gevallen. 'Mooie sjtoeipoesj. Wat sjta je hier nog?'

Ze zetten een paar stappen in de richting van de deuropening. Nu hadden ze beter zicht op het tegenovergelegen café en zagen ze dat er naast de vrouw nog iemand aan tafel zat, dicht tegen haar aan. Knokige vingers grepen Daniels arm.

'Kijk uit, *irmão*,' bezwoer Charlie. 'Een sjtelletje. Die *mzungu*'s kunnen verdomd onsjportief zijn. Dat doet me denken aan die Portugesje echtgenoot, een beer van een vent, die me aantrof bij zijn...'

'Nog een biertje, Charlie?'

Voor een gratis consumptie zou de trompettist elk verhaal onderbreken. Altijd platzak, leefde hij van de vrijgevigheid van andere cafébezoekers. Daniel frommelde hem een briefje van vijfhonderd metical in zijn knuist, blij dat hij die ochtend de biljetten van tafel had gegrist die zijn vriendin had klaargelegd voor de boodschappen. Hij kon altijd de huishoudelijke hulp de schuld geven als ze hem vroeg waar het geld gebleven was. Ze had laatst nog opgemerkt dat ze die *empregada* niet vertrouwde. Terwijl hij de rest van de briefjes terug stouwde in de zak van

de spijkerbroek die zij voor hem had gekocht bij een boetiek in Polana Shopping Center, stak hij over naar de bar-raca van de brunette.

Hij scheerde vlak langs haar tafeltje naar de vrieskist achter in de zaak, die het bier zo koud hield dat het soms knisperend bevroor op het moment dat je de kroonkurk eraf wipte. Met de ijzige fles in de hand draaide hij zich om, leunde tegen de vriezer en liet zijn ogen weer naar de vrouw gaan. Nu had hij beter zicht op haar voorgevel. Wat een jetsers!

De brunette had de rondingen van de zeemeerminnen die volgens zijn oom in de Indische Oceaan leefden. Zou haar kont net zo rond zijn? Wacht eens... Was dit niet die meid die Vitor laatst had opgepikt in Essência? Daniel herinnerde zich hoe zijn beste vriend hem had verteld over het Duitse wijf dat hem steeds bij zijn billen had gegrepen als hij boven op haar lag. Vreselijk vond Vitor dat.

‘Ik ben toch geen homo?’ had hij gezegd.

Uiteindelijk had hij haar handen vastgepakt en ze boven haar hoofd op het kussen geklemd. Daniel moest weer grinniken om de preutsheid van zijn vriend. Of vriend... Concurrent was een beter woord. Ze hadden er een sport van gemaakt elkaars minnaressen in te pikken.

Allebei vielen ze op westers. Hij omdat er meer bij ze te halen viel, Vitor omdat hij Mozambikaanse vrouwen niet vertrouwde.

Vitors vader was schatrijk geworden als een van de eerste directeuren van Gatunal, de aluminiumfabriek die het Frelimo-bewind in de jaren tachtig had laten neerzetten bij Maputo om de economie te stimuleren. Wat er

vooral mee werd gestimuleerd, was de rijkdom van de partijvriendjes. En Vitors vader had zich een uiterst trouwe vriend getoond. Vitor had een baan als aidsconsultant, maar dat was slechts voor de sier: hij zou geen dag van zijn leven hoeven werken. Daarom vertrouwde hij Mozambikaanse vrouwen niet. Die vielen volgens hem alleen maar op de centen van zijn ouweheer.

Daniel verheugde zich er nu al op Vitor uit de doeken te doen hoe hij de zeemeermin had geneukt. Hem mocht ze gerust bij zijn kont grijpen.

De rand van de ijskist waar hij tegenaan leunde groef zich in zijn zitvlak. Tijd om te verkassen. Hij maakte zijn move toen het stel even zweeg, pakte een stoel, liep er mee naar het tweetal, zette hem aan de lege kant van de tafel en ging zitten.

‘Jullie zien er niet uit als toeristen,’ opende hij in het Engels. Dat hoorden toeristen graag.

De zeemeermin giechelde.

‘Vrijwilligers,’ zei ze, ‘voor de arme straatkindertjes van Alto Maé.’

Nog mooier: westerlingen met een hart voor Afrika. Hij sloeg zijn handen op zijn hart en zei: ‘Dank je wel voor wat je doet voor mijn land. Ik wou dat meer mensen zich iets aantrokken van onze ellende.’

‘Wie het minder heeft dan jij, moet je helpen. Dat zegt mijn vader altijd.’

Het waren de eerste woorden die hij uit de mond van de persoon naast de brunette hoorde komen. Het was de stem van een meisje.

Porra!

Bijna had hij in zijn verbazing hardop gevloekt. Voor

het eerst keek hij goed naar de gesprekspartner van de meermin. Ze had een jongenskapsel, was van voren en achteren zo plat als een stokvis en droeg een uniseks afritsbroek en poloshirt, alles in kaki – de standaarduitrusting van de toerist. Daniel gaf de voorkeur aan het naveltruitje van haar buurvrouw. Juist de lelijke meisjes bleken echter vaak zijn meest lucratieve projecten, of ze nou dun waren met een paardengebit, vormeloos vet zoals je alleen zag bij blanke vrouwen, of spookachtig wit. Zo dankbaar als die verwaarloosde exemplaren waren voor ieder greintje aandacht, zo wanhopig wilden ze zijn complimentjes geloven. Misschien moest hij zijn doelwit wijzigen.

Hij verzette zijn stoel dusdanig dat hij meer de kant van de stokvis op keek dan die van de brunette. Voordat hij weer begon te spreken, zocht hij de blik van de jongensachtige vrouw.

‘Je moet een wijze vader hebben. En hij heeft een prachtige dochter. *Epa!* Het zal je wel vervelen de hele dag te moeten horen hoe mooi je bent.’

Haar schouders, die aan elkaar vastgeklonken leken te zitten, weken bijna onmerkbaar een stukje van hem af, de huid strak om de sleutelbeenderen trekkend. O, hoe graag zou hij die schouders vastpakken als hij haar van achteren nam. Daniel zag in alle vrouwen iets moois, en hij wilde ze allemaal, net als zijn vader.

Hij wilde zijn hand niet overspelen en besloot gas terug te nemen.

‘Vertel, wat voer jij uit in Alto Maé?’

‘Ik doe de boekhouding voor een stichting voor straatkinderen.’ Aan het eind van haar zin liet ze haar toon da-

len, alsof hiermee wat haar betrof het onderwerp was afgerond.

Daniel veranderde zijn gespreksonderwerp.

‘Al zo lang in town en we hebben elkaar niet eens ontmoet!’ Hij greep naar zijn dreadlocks, die tikkertje speelden om zijn hoofd.

‘Ik ben niet echt uit geweest. Heb vooral gewerkt.’ Ze zweeg even om een slok te nemen uit haar bierflesje, dat ze met haar rechterhand – het viel hem op hoe kort haar ongelakte nagels waren – omklemde als een voorhamer. Al haar bewegingen leken krachtiger dan nodig. Zelfs het neerzetten van het flesje deed ze met zoveel energie dat het bier uit de flessenhals spatte. Ze keek Daniel weer aan.

‘Ik heb nu pas vrije tijd. Ik zou best wat van de stad willen zien, maar ik weet niet waar ik moet beginnen.’

‘Jij wilt niet die standaard toeri-shit, dat zie ik zo. Maar als meisje moet je oppassen. Met een betrouwbare gids...’ Hij schoof wat dichters naar haar toe, de zeemeermin negerend, die met haar knokkels op het tafelblad tikte.

De stokvis, ineens enthousiast geworden, liet hem niet uitpraten.

‘Ik zou graag naar Catembe willen. Maar de boot erheen...’

‘Catembe! Daar zit mijn broer! Geweldig restaurantje heeft-ie daar, als je van vis houdt.’ Daniel had een hekel aan vis. Van de weeïge zeelucht alleen al moest hij kokhalzen.

‘Het liefst van alles eet ik vis. Vers uit de zee.’ Ze keek erbij alsof ze de vis kon proeven.

‘Nou ja, da’s toch niet te geloven?’

‘Wat niet?’

‘Ik ben een enorme visliefhebber. Kan geen toeval zijn. Je moet me je laten meenemen naar Catembe.’

Hij ademde diep in om de opkomende misselijkheid te verdrijven. Toen drong de geur van geroosterd geitenvlees in zijn neusgaten, de teerlucht van het vet dat in het houtskoolvuur droop vermengd met de knoflookgeur van het vlees, en meteen keerde zijn eetlust terug. Op zondag bereidde de dona van de barraca aan het eind van de markt geitenkop voor haar klanten. Op andere dagen stond ze hen op andere manieren ter wille.

Daniel siste naar een verkoper die bij de deuropening met zijn in cellofaan verpakte telefoonkaarten zwaaide. ‘*Anda ca,*’ riep hij, ‘kom hier.’

De jongen schuifelde op zijn slippers de kroeg in. De band om zijn rechtervoet was van het voetbed losgescheurd, zodat hij die voet steeds iets hoger moest optillen dan de andere. Het maakte zijn wiebelgang tot een sloom dansje.

Ondertussen rekende Daniel na wat hij zich vandaag nog kon veroorloven. De *chapa* naar huis; een rondje voor die meisjes en nog minstens twee Amstels voor hemzelf; een telefoonkaart om vanavond in elk geval die ene sms te kunnen sturen... Duizend metical voor een bakje geitenvlees zat er nog wel in. Hij strekte zijn been om beter bij de briefjes in zijn broekzak te kunnen en trok het bundeltje eruit.

Weer siste hij, nu in de richting van de dona.

‘Nog een Amstel voor mij. En twee 2M voor mijn vriendinnen.’ Buitenlanders vonden het exotisch om dit Mo-

zambikaanse bier te drinken. Daniel dronk uitsluitend geïmporteerd.

Hij gaf de telefoonkaartverkoper die bij hun tafel stond te wachten twee briefjes en legde uit wat hij wilde. Weer die sleepgang, nu de barraca uit, richting de rand van de markt.

Ondertussen waren de twee meisjes aan tafel met elkaar in gesprek geraakt. Hij realiseerde zich dat hij zijn aandacht een beetje moest verdelen. Vriendinnen hadden het er nooit zo op als een van de twee zich buitengesloten voelde. Dan kon je als je niet uitkeek ook het meisje van je keuze weleens verbeuzelen doordat ze allebei opstapten.

Hij stak zijn hand uit naar de zeemeermin.

‘Sorry, ik heb me niet voorgesteld. Ik ben Daniel. Noem me maar Danny.’ Die naam vond hij beter passen bij zijn ronde, jongensachtige gezicht. Dat hij niet knap was, wist hij: zijn ogen waren klein en stonden te dicht bij elkaar. Maar als hij glimlachte en zijn lippen extra ver van zijn tanden trok, had hij wel iets van een belhamel uit een tekenfilm. Het gezicht van een Danny, vond hij.

Nog voordat de brunette kon reageren, kwam de telefoonkaartenjongen alweer terug sloffen. In zijn handen had hij een polystyreen bakje. Toen hij dat voor Daniel op tafel zette, gutste de karamelkleurige jus over de rand. Het stuk vlees was te groot voor de verpakking, en het deksel plopte omhoog alsof er een veer in zat. De linkerhelft van de geitenkop grijnsde hem tegemoet. De onderkaak van de geit telde negen blauwzwarte tanden, de bovenkaak tien. De oogkas was leeg. Jammer. Hij hield ervan zijn tanden in de oogbol te zetten. Eerst gaf het

mee als rubber, maar dan knapte het hoornvlies en vloeide de ooggelei eruit, alsof je een eetlepel vleesjam in je mond had gestoken.

Het openstaande deksel had de maaltijd tot dan toe aan de blik van de twee meisjes onttrokken, maar nu draaide hij de doos om, zich bij voorbaat verheugend op hun reactie.

'Girls, your all-African experience. Een traktatie!' Hij glimlachte zijn tafelenoten toe. 'Krijg je dit weg, dan mag je jezelf Afrikaanse noemen.'

De geitenkop had het gewenste effect op de stokvis, die zozeer rilde dat haar gesoldeerde schouders ervan schokten, hoewel ze haar ogen niet van de geitengrimas kon afhouden. De zeemeermin keek ongeïnteresseerd. Eigenwijs ding. Voor nu zou hij zich concentreren op haar latachtige vriendin.

De bijl van de dona had ook de kaken en het schedeldak van de geit al aan stukken gehouwen en het hersenvlees piepte met een glazuurglans door de botbreuk. Hij zou het uitzuigen van de hersenen voor het laatst bewaren. De wang, besloot hij, was voor de stokvis. Dat carré van vlees tussen de kaken was het meest malse deel van de geitenkop. Als hij maar benadrukte dat hij speciaal voor haar afstand deed van deze delicatessen, zou hij haar wel aan het eten krijgen.

Hij schoof de doos over het tafelblad naar haar toe, zette zijn ellebogen op tafel en vormde met zijn handpalmen een steuntje voor zijn kin. Zo hoopte hij de juiste dosis interesse uit te stralen terwijl hij de vrouwen ondervroeg over 'hun straatkinderen'.

Vierentwintig jaar was de stokvis, en ze bleek Portugese. Het had hem verrast. Hij had vanwege haar seksloze verschijning aangenomen dat ze uit Noord-Europa kwam, ook omdat de vrouwen onderling Engels spraken, maar bij het volgende rondje had ze in vloeiend Portugees drie bier besteld.

Het was donker en hij liep naar huis, turend naar de grond om wakken in de stoep te vermijden. Hij had toch weer twee bier te veel achterovergeslagen, waardoor hij geen geld meer had voor de bus.

Daniel mocht de Portugezen niet. Als hij mot kreeg op de Rua Bagamoyo of ergens anders in het nachtleven, was het altijd met die betweters: backpackers wier ouders eind jaren zestig in Mozambique hadden gewoond en die nu hoofdschuddend door de pokdalige avenida's van Maputo wandelden omdat de stad in niets leek op de kiekjes uit het familiealbum; zakenlieden uit Porto of Lissabon die hem uitlegden wat er schortte aan de Afrikaanse handelsgeest; VN-medewerkers die zijn continent beter meenden te kennen dan hij omdat ze al op twee andere standplaatsen in Afrika hadden gewerkt, waar ze zich eveneens uitsluitend hadden laten rondrijden in fourwheeldrives.

Hij schopte tegen een steentje, dat afketste op de schutting langs het trottoir. Achter die omheining lag Vila Algarve, een bouwwerk in koloniale stijl dat al sinds de onafhankelijkheid leegstond. Het zachtgele paleis torende met holle ogen – de ramen en deuren waren al tientallen jaren geleden uit hun sponningen geroofd – boven de schutting uit.

Toen hij nog niet wist wat zich hier had afgespeeld, klom hij weleens over de omrastering om op het bordes

een jointje te roken. Uren had hij met een suishoofd naar de gevelschilderijtjes tussen de kozijnen gestaard. Zittend op de grond, de polsen rustend op zijn opgetrokken knieën, een joint losjes tussen de vingers, probeerde hij de figuurtjes te ontdekken in de tegelschilderingen waarvan het glazuur na meer dan dertig jaar leegstand zijn glans verloren had.

De villa was zijn toevluchtsoord geweest toen zijn tante hem nog in haar huis tolereerde en de drukte in de driekamerwoning hem weleens te veel werd. Hier had hij zijn twee neven kunnen ontvluchten, met wie hij destijds een slaapkamer deelde. Hij was het blijven doen totdat ouwe Charlie hem vertelde dat Vila Algarve in de koloniale tijd het hoofdkwartier was geweest van de Portugese geheime politie, en dat er daarom sinds 1974 geen mens meer kwam. Wat er in de kelders van dit gebouw was voorgevallen, daar zwegen de stedelingen over, maar ze zeiden wel dat het er spookte. Nadat hij dat had vernomen, was hij nog één keer teruggekeerd naar zijn oude stek, maar de engelengezichtjes op de tafereeltjes leken ineens veranderd in duivelstronies, en toen de Swazi-wiet begon te werken, verschenen er demonen in het hemelsblauwe porselein. Sindsdien zette hij geen voet meer in de villa.

Het appartement van zijn vriendin lag op de twaalfde verdieping van een flatgebouw met een kapotte lift aan de Mao Tse Tung. Het was zijn streven maar één keer per dag die trappen te beklimmen, dus hij bleef altijd zo lang mogelijk weg van huis. Eenmaal boven, in het portaal dat ze deelde met de burens, zag hij dat het hangslot niet om het hek voor de voordeur zat. Ze was thuis. Porra.

Hij stak de sleutel in het slot en draaide hem drie keer om. Om de vergrendeling in beweging te brengen, moest hij flink kracht zetten. Toen hij de deur openduwde, zag hij haar op de bank voor de tv zitten. Hij zette zich schrap voor de confrontatie, en liep de woonkamer in.

‘Al thuis?’ vroeg hij.

‘Dat zie je.’

‘Ik dacht dat jij met je collega’s aan de pizza ging?’ De expats bij de microkredietorganisatie deden niet anders dan met andere expats uit eten gaan in door buitenlanders gerunde horecatenten.

‘Geen zin. Op kantoor had iedereen het vandaag alleen maar over de broodprijzen. Het zat me tot hier. Kom jij vandaan? Dronken zeker.’

‘...’

‘Hou de volgende keer ’s nachts je hoofdkussen bij je, wil je. Ik stikte er vannacht bijna in.’

‘Welterusten.’

Hij liep door naar de slaapkamer, blij dat hij een verhoor over het van tafel verdwenen geld was ontlopen, of een verhoor over waar hij was geweest en met wie. Hij trok zijn kleren uit en gooide ze op de stoel naast het tweepersoonsbed. De gipsmuren weerkaatsten alle geluid. Met een zucht liet hij zichzelf op het matras vallen. Hij voelde de biermoeheid als een mantel over zich heen vallen en viel in slaap.

Rond middernacht maakte diezelfde alcohol hem klaarwakker. Zijn vriendin lag naast hem. Haar benen had ze om het laken geslagen dat ze over hem heen getrokken moest hebben toen ze naar bed kwam. Voorzichtig, om

haar niet wakker te maken, wurmde hij zich onder het beddengoed vandaan.

Hij pakte zijn mobiele telefoon en sloop de slaapkamer uit, gekleed in alleen zijn polyester boxersshort. Ze was eens met de onderbroek voor hem thuisgekomen omdat ze de biggetjesroze Betty Boop erop zo lollig vond. Maar hoe afzichtelijk ook, ondergoed was ondergoed, en dat wat hij nog bezat was tot de draad versleten geweest, dus hij droeg wat zij voor hem had uitgezocht.

Hij liep de badkamer in en deed de deur achter zich op slot. Zijn gedachten waren bij de ontmoeting van die middag. De zeemeermin scoorde hij wel een andere keer, maar de stokvis, die bood perspectief. Morgen zou hij Chico bellen om hem voor te bereiden op hun komst naar Catembe. Die lul was hem nog wat schuldig na dat voorval in Essência laatst. Daar ontving hij nog dagelijks verwijtende sms'jes over van Chico's ex.

Hij controleerde of hij het badkamerslot inderdaad had omgedraaid. Toen ging hij zitten op de wc, zijn rug tegen de spoelbak, en pakte zijn telefoon. Zijn duimen tikten het berichtje aan de stokvis dat hij zich die middag al had voorgenomen te versturen.

Lieve Cristina. Moet sinds vanmiddag de hele tijd aan je denken. Krijg je niet uit mijn hoofd. Ik moet je zien. Morgen afspreken? Danny.

Twee dagen gaf hij haar. Dan was ze om.

2

Haar mobieltje legde ze niet meer bij haar hoofdeinde sinds haar eerste week in Maputo. Die Mozambikanen belden je midden in de nacht zonder duidelijke reden wakker. Aanvankelijk had Cristina nog geprobeerd erachter te komen waar zo'n telefoontje over ging, maar al snel had ze dat opgegeven. Sindsdien bleef haar Nokia 's nachts liggen in de andere kamer, op de omgekeerde Coca-Colakrat die diende als bijzettafeltje, ver weg van haar oren. Daardoor had ze vannacht het sms'je niet horen binnenkomen, noch had ze vanochtend de telefoon horen overgaan.

Ze sliep nog toen er op de deur werd geklopt. Sinds twee weken zette ze de wekker niet meer om naar kantoor te gaan. Na vier maanden als administratief medewerker bij de stichting ter Verheffing en Verbetering van het Lot van de Kinderen van Alto Maé had ze er genoeg van gehad.